Ч. 226. Субота 19 (6) жовтня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Закінчене сесиї делеґацийної. — Балканьска війна.

На початку послїдного засїданя австрийскої делеґациї міністер заграничних справ ґр. Берхтольд відповів на ряд інтерпеляций дел. Скарбка та Стапиньского в справі поведеня з робітниками та еміґрантами в поодиноких німецких союзних державах, перед усїм в Прусиї.

Дел. Екснер реферував справу промислових достав. По короткій дебатї принято предложені ним резолюциї.

Дел. Козловский здав звіт про рільничі достави та висловив подяку міністрови рільництва за его змаганя в справі увзглядненя хліборобів у войскових доставах. Резолюциї предложені справоздавцем принято.

В дальшій части засїданя австрийскої делеґациї відповідав мін. війни Авфенберґ на запит дел. Ґермана. Закон в справі кріпосних районів майже готовий і небаром предложить ся его до ухвали. Міністер запевняє, що карну войскову процедуру приспішить ся о скілько можна, всї приготовленя вже пороблено. В справі полкових мов робить ся все можливе, але перепони є великі, бо ходить тут властиво о 10 мов, а не одну. Що сїй справі правительство присьвячує пильну увагу, виходить з того, що аванс на капітана зависимий від знаня мови другої народности. Супротив твердженя дел. Ґермана, що навчанє полкових мов в кадецких школах невистарчаюче, бесїдник запевнює, що займає ся сею справою досить ревно і інформував ся про неї; може заявити, що протягом послїдних лїт на сїй области зроблено богато. Що-до польскої мови справу сам розслїдить. Курси для анальфабетів і рільничі курси стрічають ся у войскової управи з найбільшим зацікавленем. Дволїтна войскова служба вимагає використаня часу передусїм для войскового вобразованя, цїлий час управа войска готова присьвятити на сю науку, з якої дотеперішних вислїдів дуже вдоволена.

По десятимінутовій перерві в нарадах, референти сконстатували згідність ухвал обох делеґаций, які потім принято також в третім читаню. Опісля промовляв ґр. Берхтольд.

По залагодженю наших задач—говорив—буде моїм обовязком згідні наші ухвали предложити цїсареви до найвисшої санкциї. Маю честь вивязати ся з даного менї найвисшого порученя, щоби висказати панам подяку та признанє цїсаря за виявлену посьвяту і пожертвованє. В часї повнім відвічальности ви знов доказали любов вітчини та виповнили нею знов гарну сторону історії нашого парляментарного житя. Вкінци також і іменем спільної управи дякую вам за ваше повне довіре та поперте дане нашій діяльности.

Дел. кн. Шварценберґ висловив іменем делеґатів подяку президентови та віцепрезидентови.

Потім дел. Доберниґ заявив, що делеґация сьвідома важної задачі, що містить ся в заслоненю вітчини перед кождою небезпекою. Делеґация згоджуючи ся на провідну лінію нашої заграничної політики та бажаючи собі удержаня мира, цїлим серцем зрозуміла давну правду, що слова без змісту самі собою не можуть ще заґарантувати мира, що радше скора децизия та поготівлє до сильної акциї може забезпечити мир. Президент закінчив трикратним окликом в честь цїсаря, що повторили делеґати.

На сїм замкнено сесию делеґациї.

Угорска делеґация відбула передвчера послїдне засїданє, на якім передусїм сконстатовано згоду ухвал делеґациї. По тім мін. Берхтольд зложив подібну заяву, як в австрийскій делеґациї. Президент Лянґ підніс оклик в честь Цїсаря, почім по справдженю протоколу засїданє замкнено.

З нинїшним днем розпочала ся вже на Балканї загальна війна. По довгих дипломатичних викрутах з обох ворожих сторін Туреччина виповіла вчера вечером перша війну Сербії і Болгариї, веліла послам обох тих держав виїхати з Константинополя і дала приказ

---

7)

Юнну.

(З фіньского — Юані Аго).

(Конець).

— Там у него є твій кінь. Злодїй купив его на лїцитациї за 50 марок. — Ой так, на сьвітї богато лукавих людий — говорить, потішаючи стара, видячи, як Юнну, сидячи на порозї, згорбив ся і підпер ся на лікти.—Всьо забирають від чоловіка, всьо, що лиш до него належить, маєток і хату, так, як тобі зробили. Валять чужу хату і продають чужого коня. Як би так прийшло лише на твого господаря, то він був би ще позволив забрати й то сїно, що ти зробив, але я не дала.

— Твоя корова мусить бути певно на пасовиску. Она іде відси кождого вечера на ніч пасти. В день не можна єї вже випустити без догляду, хиба в ночи, бо ті прокляті льокомотиви шибають ся заєдно сюди і туди, та корови на тім не розуміють ся, що льокомотиви небезпечнїйші як конї у возї і ось сего лїта переїхало дві штуки. Ба й не платять нічого, кажуть, що кождий най лїпше пильнує своєї худоби.

— Але хто тобі казав, що ти ту мусиш лишити ся?

— Ніхто, менї самій видало ся, що лїпше, аби я тут лишила ся. Тут дістаю добрі гроші за молоко.

— Ти продаєш їм молоко?

— Они мене примусили; казали, що їм то належить ся, а до того й твоє сїно було тут.

— Де ходить Омена пасти?

— Недалеко. Она тут зараз за зелїзницею з другими коровами. Сюди повинно би чути єї дзвінок. Ти єї зараз найдеш. Але не йди ще, я зварила би кави тобі, як бись хотів ще заждати.

Але Юнну не хоче ждати. Він встає і іде до лїса та й зникає між деревами.

* *

З поза горбів починає вже днїти і довкола будять ся голоси і гомін.

Наслухучи, іде Юнну вздовж шин, віддаляє ся трохи від них і вертає назад та приступає аж до самого насипу; здає ся, немов би він его бояв ся.

Ні одного дня не хоче лишити ся в тім місци. Він хоче зараз віднайти свою корову, взяти єї за посторонок і піти з нею своєю дорогою, заки его хто побачить. Куди, то єму всьо одно, хоч би і на конець сьвіта, лиш щоби чим скорше пропасти звідси, де переслїдують его немов би які чорти, що чатують за кождим деревом і каменем.

Недалеко зайшов, коли нараз чує звук добрознаного собі дзвінка і задержує ся. А коли дзвінок роздав ся в друге, він іде за его голосом.

Перед его очима простягає ся мала полянка, він знає єї добре, минувшого лїта палив він там пасіку і сіяв овес. А посеред тої поляни стоїть его давний кінь. Лише він тепер худий і нужденний, покритий ще довгим зимовим волосом, але й той місцями витертий, хребет спухлий, а на шиї і грудях видко в кількох місцях протерту шкіру аж до мяса. Кути уст роздерті і голова звисає. Він пізнав свого давного пана, але не може до него прийти, бо спутаний, він іржає тихо і писком потирає о Юннуве плече.

— І що они з тебе зробили! Ах, та погана скотина, ті пси! — каже Юнну сам до себе.

І забуваючи, що він вже не є властителем коня, бере его за ремінь на шиї і тягне за собою

— Агов, чоловіче! — хочеш мого коня вкрасти? — кличе хтось з лїса.

То Тафво.

Пізнавши Юнна, він наполоханий тремтить і задержує ся, але скоро бачить, що Юнну не має нічого в руках, а у него є сокира, набирає відваги і прибігає.

— Проч від мого коня! — кричить, піднимаючи сокиру і вхопивши й собі коня за ремінь.

Юнну випускає коня. І коли так хвилю стоїть безрадно і не оказує ніякої охота до

своім войскам рушити наперед. І справді вже вчера турецкі войска переступили сербску границю коло місцевости Преполяц на північ від міста Пристиня. Прийшло там вже до битви, якої вислід доси не звістний. З своеі сторони виповіла і Сербія війну Туреччині, лише Болгария доси зволікае і доперва завтра мае появити ся болгарский маніфест до народу з виповідженем війни Туреччині. Що до Греції не постановила Туреччина доси нічого, бо до вчера не була ій вручена формальво грецка нота. Вчера отже грецкий посол заявив в Порті, що Греция стоїть однодушно по стороні Сербії і Болгариї і піддержуе свою ноту. Супротив того нині прийде до виповідження війни і Греції.

З поля чорногорско.турецкої війни доносять, що Чорногорці здобули кріпость Беране, зате коло гори Тарабош під Скодаром, де Чорногорці — як звістно — потерпіли великі страти, похід войск чорногорских на Скодар зістав вдержаний.

• Кореспондент „Neue fr. Presse“ телеґрафуе з Подґоріци 14 с. м. таке: Серед нічної темряви наближають ся довгі, густі колюмни. В гору летить червонавий дим лучив, чути легку музику, потім чутні кроки великих мас. Більше як 4.000 турецких бранців наближае ся до Подґоріци. Чорногорскі мешканці мовчки стоять перед домами, чути короткий оклик, нема инших радощів, всюди видно повагу. У вікнах миготять сьвітла, ілюмінация така убога як убога країна. Лише перед гостинницею на променаді замітне жите, бо оба войскові attachés і кілька кореспондентів стоять там, бесідують. Нараз надходять бранці, ведені густими рядами чорногорскої піхоти. Дивне противеньство: Чорногорці струвкі та високі, підчас коли Турки малі й крепкі. На переді офіцири на конях без шаблї, неодин з них з головою обвязаною білою хусткою. Спокійно і мовчки ідуть, поволи, за ними мішанина підданих турецкої держави, люди молоді і старі. Кількох молодих Греків кидае погляд в напрямі мовчазних чорногорских товп, наче би хотіли сказати: „Ми преціхь належимо до себе разом!“ Між ними Болгари цікаво розглядають ся на всі сторони, сирийскі Араби з лискучими очима і богато Турків з поглядом твердим і недовірчивим, дальше магометаньскі Арнавти і альбаньскі резервісти в білих шапках з очима, в яких пробивае ся завзятий гнів. Серед палаючих лучив ступають скоро наче привиди. Раз лише зі збитої товпи видців озвав ся острий, горляний оклик, коли надходило кількох поранених Турків. Коні, обвантажені вюками, ідуть між людьми. На самім кінци музика та кількох мародів, ведених дуже високими Чорногорцями. Декотрі турецкі вояки держать ся за руки, молоді ясноволосі хлопці та старі батьки родин, з гарними заростами. Вкінци на дванацяти возах турецкі жінки та діти. Жінки відкинули серпанки, між ними сидить молода, гарна Туркиня, усьміхае ся стидливо, справдешно по жіночому. Старші жінки держать на раменах гарних, малих хлопчиків, убраних у войскові мундури. Що то думае взятий у полон турецкий офіцир, що іде попереду, коли згадае про свій гарем, ззаду колюмни виставлений на погляди джаврів. Мундури вояків подерті, богато їх без фезів. Чорногорці випрямувані, з очима лискучими приглядають ся гордо і поважно машируючій перед армією колюмні турецких бранців.

Новинки.

Львів, 18 жовтня 1912.

— **Ліцитация.** Дня 18 жовтня 1912 о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Тернопіль публична ліцитация невідобраних поспішних пересилок як: спіритус, розолїси, коняк, цукорки, мило, томасина, папір, дошки, шкіра, бочки порожні, оцет, кава, рум і т. п. о скілько не зістануть аж до того часу викуплені.

— **Головний рапорт** резервових хорунжих, кадетів і асиірантів на кадетів відбуде ся у Львові дня 6 падолиста с. р. а додатковий рапорт дня 16 падолиста с р., кождого разу в ц. к. повітовій доповняючій команді ч. 30 при ул. Городецкій ч. 8 від 9 год. перед полуднем.

— **Полекші у войску.** Австрийске Міністерство війни видало розпорядженє на основі котрого будуть увільнені від послїдних войскових вправ всі, що вступаючи до войска, викажуть ся наукою в стріляню.

— **Утікачі.** З арештів суду в Обертині втїк 24-лїтний Мих. Станиславский. — Ів. Лайванд украдши в Дунаєві на шкоду одного купця 216 К утїк до Америки. — Іван С утїк з жінкою Осипа П., замешкалого в Борщівці, бучацкого повіта. Ся пара також вдае ся, удала ся до Америки.

— **Шкарлятина** ширить ся щораз небезпечнїйше в Станиславові і сусїдних громадах Княгинині, Пациковї, Загвіздю і Опришківцях. Також в надвірнянськім і богородчаньскім повітї появила ся пошесть шкарлятини.

— **Наради в соймі.** Консервативна ґрупа польского віденьского Кола зібрала ся в середу о 10 рано у Львові в соймі. Радили до 2 год. попол. над загальним полїтичним положенєм з увагою на близьку сесию парляменту. Пополудни зібрали ся на наради: парляментарна комісия соймової правиці та парляментарна комісия демократичної лївиці в справі соймової виборчої реформи. Наради протягли

бійки, бє его Тафво кулаком в бік так сильно, що Юнну хитає ся і паде.

Тафво вискакує на коня і ударивши его колом по боці, утїкає.

Юнну не мае сили бігти за ним, він навіть не може лютити ся, він спокійний як другий прозивае его опришком, конокрадом і грозить ему вязницею, доки аж не щезае з конем між деревами в лісї.

— Ану скорше — чує він, як Тафво наганяє свого коня.

— Та він его — гадає байдужно — до них всьо належить... ониж можуть робити що хотять...

Він охляв цїлком і кладе ся на земли — раннє сонце ярко сьвітить в его очи, піднявшись понад лїсом, ему крутить ся голова і він лежачи на земли забуває на свою корову, на утечу, на усьо...

Але ледво замкнув очи, коли до его уший доносить ся переймаючий свист і вражає его немов би удар бича. Він чує лоскіт і туркіт зелїзничих возів і бренькіт ланцухів, не знає на певно, чи він ще у вязници, чи ему снить ся, що він тут.

Але коли по хвили порозумів, що то мусить бути льокомотива, що то она свистала і наближає ся, пригадує собі на корову, зриває ся і біжить півперек лїса до шин, немов би хотїв перешкодити чомусь, спинити якесь нещастє.

Мала громадка коров стоїть за зелїзничим насипом і якраз хоче переходити півперек шин. Юнну знає передну з них, то его корова — она хоче дістати ся до Юнна, підносить голову, мучить легко, ричить і пускає ся бігцем, а дзвінок на єї шиї дзвонить до такту.

Але коли забігає до шин і якраз хоче вилїзти на насип, свище льокомотива на закруті і випускаючи клубами дим, летить з цїлим розгоном.

Корова задержує ся посеред насипу на шинах, витріщила очи на то, що наближає ся і не може рушити ся ні в зад ні в перед.

Свиставка льокомотиви свище, кричить і заводить, але машина не може вдержати ся.

Юнну біжить до насипу, махає руками і кричить що лиш може, хапає корову за роги, она опирає ся, коли Юнну тягне єї і пре ся наперед, коли він єї хоче відіпхати... Він вспів перетягнути єї до половини через шини, коли льокомотива серед проклонів і грожень кулаками машиніста і кондукторів та при перераженім скрежеті гальм розрізує ему в его очах на двоє его корову і тягне за собою половину тїла дальше, а другу половину з передними ногами лишає в руках Юнна, котрий держав свою Омену за роги.

Она жиє ще короткий час, єї мязи в шиї дрожать, она порушає ногами, немов би хотїла утечи, але відтак паде з отвертими очами, що глядять на Юнна, перед его ногами на краю зелїзничого насипу.

* * *

На сьвятого Івана стоїть хоругвами прибраний поїзд на зелїзничій стациї Мусті, котрої недокінчені будинки умаено березовим галузем. То перший поїзд на новім зелїзничім шляху, поїзд сьвяточний, до котрого запрошено всїх робітників і урядників зелїзничих та яко почестних гостий всїх знатнїйших мужів з цїлої околиці.

О Юнні ніхто нічого не чув і не бачив его від часу, як льокомотива переїхала его корову, а він кудись пішов казали, що до села. Але від часу до часу здавало ся машиністам товарових поїздів, що бачили его тут і там, як він з лїса підкрадав ся до шин. Там, де зелїзниця, ідучи попри стацию в простім напрямі досить великий кусень дороги, робить сильний закрут і з поміж динамітом розсаджених скал вибігає на болота, стоїть якийсь чоловік на колїнах і пробує відорвати шину від порога. Вкритий потом, споглядаючи часто в сторону стациї і пробує з хоробливим поспіхом відорвати шину, то сокирою, то підоймити єї великим березовим дручком.

Він заховав свої послїдні сили на ту роботу, коло котрої тепер порає ся. Всі его вороги, всі, що знущали ся над ним і переслїдували его, інжинери, війт, его господар, Тафво, робітники, льокомотива і єї машиніст та всі инші, що змовили ся против него, з котрих ні один не лїпший від другого, всі они поїдуть там навісним поїздом і всіх хоче він за одним ударом знищити, потопити в тім зрадливім бездоннім болотї...

Так він вигадав — так постановив собі в тих днях, коли бродив лїсами серед голоду і спраги, заманюваний до зелїзничого насипу лише льокомотивами, що їздили сюди і туди. Єго тягнуло до них з непоборимою силою і він підглядав їх та на все уважав. Він підкрав ся там в ночи і бачив, як прибирають ся і віднимають ся шини і чув, що робітники говорили о торжественнім поїздї до місточка на сьв. Івана.

Колиб він мав лиш одну зелїзну підойму і тяжкий ковальский молот, то за одним ударом і натисненем переломив би то зелїзо...

Але цьвях не хоче пустити.

А однако він мусить своє зробити, ему то мусить удати ся, мусить! Льокомотива бухає парою на стациї, нарід сходить ся товпами з усїх сторін, всїдають до ваґонів, кричать гурра, а музика грає, що аж лїсом лунає.

Він бє з цїлої сили обухом і вкінци цьвях пускає. Підпихає під шину дручок і она трохи подає ся. Але держить ще другий цьвях і шина приходить поволи на своє місце.

Поїзд свище при від'їздї зі стациї — протяжно і проймаючо.

Другий цьвях держить так само сильно як і перший. Він не може его вирвати, за той час они переїдуть і — будуть уратовані.

Може би він відложив се на другий раз? Ні, він сего не хоче, не може того зробити, то мусить тепер зараз стати ся. Всї свої муки хоче зараз пімстити.

Хапає за сокиру і починає знов валити вістрем, аби перетяти зелїзо. Але сокира трафила на камінь, іскри сиплють ся на всї боки

ся пізно в вечір. В парляментарній комісії правиці предсідатель п. Абрагамович здав звіт із дотеперішних нарад презесів парляментарних клюбів. Переведено інформацийну дискусию що до дальшого поведеня. В клюбі соймової лівиці здав звіт із нарад презесів клюбів през. Лео. Потім радили над складом поодиноких курий, а передусім над складом міскої курії.

— **Нещастна пригода.** Страшний случай став ся оногди рано на зелізничім шляху коло клепарівского моста. На зелізничім валі пасла около 13 літна дівчина дві корови. Корови сполошили ся надходячого поїзду і пігнали прямо на поїзд. На шляху найшла ся також дівчина, що хотіла відігнати корови. Поїзду не можна вже було здержати. Дівчина дістала ся під колеса поїзду, які відірвали її ліву ногу та розшарпали праву стопу. Крім сего дівчина потерпіла дві тяжкі рани на голові. Безпритомну відвезено до шпиталя. Обі корови поїзд убив.

— **Против кінотеатрів.** З Кельонії доносять, що тамошна поліция видала строгі приписи, які мають запобічи страшній деморалізациї, ширеній кінотеатрами. Від тепер не можна буде ходити на кінотеатральні представленя молодіжи понизше 16 літ; для них мають уладжувати ся осібні представленя. Рівнож усунено з улиць всі крикливі афіши кінотеатрів.

— **О зелізничу катастрофу.** Нині розпічне ся в Кракові розправа в справі звістної зелізничої катастрофи під Тшебінею, яка склала ся дня 13. марта с. р. Наслідком катастрофи померли чотири особи, 33 зістали тяжко ранені, 34 лекше. На лаві обжалованих засідають Станислав Витковский, дозорець пересувачів, Жигмонт Михальский, машиніст і двох співобжалованих.

— **Жертва Прута.** З Коломиї доносять, що дня 5 с. м. переїздив через Прут господар з Вербіжа нижного Петро Панкевич і через власну необережність заїхав на глубину, в якій утопив ся разом з одним конем. Другого коня і віз удало ся витягнути з води, а тіла утопнувшого не віднайдено доси мимо пошукувань.

— **Посьвячене угольного каменя** під бубову української ґімназиї в Яворові відбуло ся в понеділок дня 14 с. м. при великім здвизі народа з міста і повіту, при співучасти процесий з усіх яворівских церков. Чину посьвяченя довершив в асистенциї духовеньства місцевий парох о. Левицкий. По скінченю церемонії посьвяченя промовив до зібраних о. Левицкий і вказав на велике діло, яке довершено скупими засобами материяльними та зазначив заслуги голови комітету ґімназияльного др. Романа Секели, котрого енерґічному проводови і трудам завдячити належить, що справа будови власного дому для ґімназиї в так короткім часі здійснилась. По тім промовив голова комітету др. Роман Секела, підчеркуючи вагу хвилї та еї епохальне значіне для яворівского повіта. Бесідник візвав палкими словами яворівску і цілу галицко-українську суспільність до складаня жертв на здвигнене нового будинку. Від учительского збору промовив директор п. Іван Прийма. Свою промову закінчив він горячим зазивом до молодіжи, щоби доложила всїх сил на те, щоби жертви, складані суспільностию, видали як найкрасші плоди. Від міщаньства промовив п. Микола Масюк, а від селян господар Теодор Кузич з Наконечного. На сьвято наспіло много привітних телеґрам і писем. В угольним камени вмуровано фондацийну грамоту. Грамоту сю підписали всі визначнїйші громадяни повіту, а при сїй нагоді зібрано в добровільних жертв звиш 400 корон.

Телеґрами.

Льондон 18 жовтня. Кореспондент „Times-а“ доносить, що коло Тарабош погибло 700 Чорногорців. Тепер полишено під Тарабош лиш менші віддїли войска, більшість перейшла ріку Бояну і від полудня іде на Скодар.

Константинополь 18 жовтня. Грецкий віддїл напав коло Філятс в вілєті Янїна на віддїл турецкий, перевозячий поживу і забрав цілий транспорт.

Льондон 18 жовтня. Аґенция Гаваса доносить з Атин: Вчера в полудне розпочали ся воєнні кроки між Грециєю а Туреччиною.

Константинополь 18 жовтня. Всї турецкі войска стоячі на граници одержали приказ розпочатя воєнні кроки, скоро лиш будуть заатаковані.

Софія 18 жовтня. Зі сторони Болгариї має послїдувати виповіджене війни завтра, т. є. в суботу.

— **Українська фабрика виробів масарских.** Краєвий Союз для збуту худоби подає до відомости: Маємо честь повідомити, що з днем 15 с. м. отвираємо у Львові першу в Галичині електричну фабрику першорядних гиґієнічних виробів масарских, які продавати муть в наших двох склепах в Ринку в домі Товариства „Просьвіта“ і при ул. Сикстускій в домі „Народної Гостинниці“. На отворене тих наших склепів звертаємо увагу на лише львівскої української громади, але цілої української суспільности у Львові і в краю, а передовсім наших купців, торговель та крамниць, які від сего дня почавши, мають за обовязок масарскі вироби лише з нашої фабрики спроваджувати. Сповняючи бажане нашої суспільности, яка віддавна домагала ся у нас отвореня такої фабрики і склепів, не щадив Краєвий Союз для збуту худоби ні гроша ні накладу праці, щоби сю нову і першу в Галичині фабрику поставити на рівні з заграничними того рода фабриками а консументам дати як найліпші гиґієнічні вироби. Першорядні машини, найліпші сили робучі, безпроволочне полагоджуване всяких замовлень, чесність і солідність в інтересі дають запоруку, що ся нова інституция як найгарнїйше розвивати ся ме, коли суспільність наша попре як слід товариство в єго змаганях численними замовленями і покупками. Фабрика містить ся при ул. Павлїнів ч. 16, ч. тел. 1596 куди просимо замовленя гуртовні надсилати.

Курс львівский.

Дня 17 жовтня 1912	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	640·—	650·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	405·—	410·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	517·—	527·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	440·—	450·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	—·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	93 60	94 30
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	96·—	96·70
4% листи застав. Банку краєв. .	85·—	85·70
Земельний Банк гіпотечний Львів	97·—	97·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	90·70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	85·—	85·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	96·20	96·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	93·50	94·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 К.	84·30	85·—
Позичка краєва 4% з 1893 р. .	84·50	85·20
„ „ 4% з 1908 р. .	83 70	84·40
„ м. Львова 4% по 200 К .	86·20	86·90
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста . . .	45·—	51·—
Угорскі черв. хреста . . .	27·—	33·—
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	26·50	30·50
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·46	11·49
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·90	118·10

Надіслане.

— **Домашна кухня. (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.**

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

і вістре відпадає. Поїзд вже цілком близько, стукіт льокомотиви наближає ся з незвичайною скоростию.

Він хапає знов за дручок, підважує шину і напирає цілим тілом — шина підіймає ся, поріг тріщить і цьвях ось-ось пустить.

Тепер не уникнуть его мести!

Але коли ще раз запирає ся і чує вже гук коліс і їх відгомін між скалами, ломить ся дручок і він паде на взнак на шини. Як шалений зриває ся, обіймає руками шину, вбиває в неї свої пальці, хапає зубами цьвях і тягне та термосить ним не знаючи вже що робить...

Льокомотива гудить вже за єго плечима. Они утікнуть перед єго местию, они спасуть ся, переїдуть по єго трупі... Ніколи!

Він скаче на бік, бачить льокомотиву з повіваючими хоругвоцями і ясніючими скляними очима, она гудить і жене наперед — і в єго голові родить ся з скоростию блискавки нова гадка.

Він зґинає ся, хапає в руки величезний камінь, підносить до гори і відбігає назад до шин; тут замикає очи і кидає великаньский камінь напротив надходячої льокомотиви; чує страшний лоскіт, хитає ся і паде непритомний в рів коло насипу на землю.

Коли знов приходить до себе, чує, що лежить горілець на чімсь, що порушає ся, довкола него стоять живо розмавляючі люди, він бачить інжинерів, війта, господаря і Тафва... єго болить голова і по єго лици спливає кров.

Свиставка льокомотиви видає протягаючий свист, дим уносить ся клубами попри єго очи і він догадує ся що находить ся в тім торжественнім поїзді, що іде зі стациї і забирає єго з собою до міста і — все.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).